

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR

REUS, SALÓ DE PLENS

24 DE JUNY DE 2011

JOAN MASDÉU

Senyor alcalde, regidores i regidors, reusenques i reusencs. Molt bon vespre a tothom.

Quan vaig rebre la invitació per part de l'Ajuntament de Reus per a fer el pregó de festa major d'enguany, em van envair dos sentiments simultanis i de la mateixa magnitud. El primer va ser una barreja a parts iguals d'il·lusió, emoció, afalac i, com es pot comprendre, d'un gran honor. El segon fou d'una enorme sorpresa la qual, a mida que la virulència de la primera eufòria es dissipava, s'anava transformant a marxés forçades en un irreprimible "cangueli" en majúscules i en tota regla. Què hauria fet jo, pobre de mi, per a rebre tal encàrrec i haver de dur sobre les meves espatlles una responsabilitat tan gran com aquesta. I, sobre tot, què els devia passar pel cap a la "casa gran" quan van pensar que un servidor podia tenir alguna cosa prou interessant a dir als reusencs i reusenques donant el tret de sortida de festa major.

Després, és clar, van arribar les opinions dels de casa i dels amics amb els seus consells sempre constructius. Que si ja veuràs que bé que anirà... Que si això no li proposen a tothom... Que si t'hi has de posar i ja veuràs com sortirà sol... I que si tomba i que si gira... I tu, en aquell moment penses "Sí, sí... No t'hi vulguis trobar! Posa-t'hi tu! Que és molt dura la vida del pregoner aficionat. I més del que sembla!"

El cert, però, és que a mesura que hi anava rumiant m'anaven venint al cap coses en les que potser algun cop havia pensat i que ara, aprofitant l'oportunitat que se'm donava, podia pronunciar en veu alta.

D'entrada, el primer que vaig plantejar-me fou evitar recórrer als tòpics de la festa major. Tots sabem les grandeses, virtuts, vida i miracles dels nostres símbols ineludibles. Tots coneixem els ítems imprescindibles per a qualsevol RTV, és a dir, Reusenc de Tota la Vida. Som capaços d'entrar en un estat de follia i efervescència generant brots folklòrics en plena festa major: Gegants, nans, seguicis, tronada, la Nit de Marxa a la Palma, la pujada al campanar, la baixada a Barraques, el bou, l'arròs amb bou, les banyes del bou, i un llarg etcètera.

Segur que tots guardem al calaix de la memòria on es desen les coses importants de debò, els records de la festa major de la nostra infantesa. Segur que tots pensem que van ser les millors festes majors que mai hem viscut. Records dolços que, sense adonar-nos-en, sovint distorsionem i transformem fent-los a mida, símptoma inequívoc del pas del temps: Interioritzant les coses que foren maques, amb els anys esdevenen inesborrables. I és que els bons records són un dels nostres millors tresors. Però per a això són els bons records i aquesta és part de la seva funció, per a poder treure'ls la pols sempre que ens calgui i fer-los servir tant com vulguem, per a deixar constància que el que hem viscut ha valgut la pena i tenir la certesa que a la vida hem estat feliços.

Els records de la nostra festa major fets a mesura de cadascú, ens evoquen a tots els que ens sentim d'aquí felicitat. Aquest és, per a mi, l'autèntic sentit i esperit de la nostra festa grossa.

I com que tenim la lletra ben apresada, els fonaments ben assentats i la tradició ben arrelada, estareu d'acord amb mi que és al carrer on hem de seguir gaudint any rere any de la festa i viure-la amb intensitat. I no pas haver-ne de fer l'inventari aquí aquest vespre.

Als carrers de Reus la festa major ens uneix, ens identifica i ens dona entitat i solera com a ciutat. La que ens fa conèixer-nos, relacionar-nos, respectar-nos i créixer com a poble però també com a persones.

Si em féssiu dir el que de bones a primeres simbolitza per a mi la festa major, sens dubte us diria que l'arribada del bon temps i la benvinguda oficial a l'estiu. A més, tenim la sort de tenir una festa major llarga, abraçant el dia de Sant Joan amb la celebració de Sant Pere. I això encara ens la fa viure amb més intensitat i amb dies per endavant per gaudir-ne de ple.

I, ben mirat, a l'imaginari col·lectiu de Reus, el període d'estiu i bon temps ve definit amb la precisió d'un peu de rei per les dues festes majors. Els vespres als jardins de la Palma, les sessions de cinema a la fresca, aquelles tardes a la casa Rull... tot ho emmarquem entre les nostres festes gran i petita. Així doncs, Sant Pere celebra l'arribada de l'estiu i la Misericòrdia l'acomia per a rebre un nou curs i encarar nous projectes amb les piles ben carregades. I, mirat així, el fet de tenir una festa major que fem durar tres mesos és un privilegi del que no tots els pobles poden gaudir.

És evident que si se m'ha convidat a fer aquest pregó és per la meva tasca com a músic i per la relativa repercussió que hagi tingut la meva trajectòria professional. No cal dir, com us podeu imaginar, que m'afalaga, que agraeixo sincerament i que interpreto com un reconeixement cap a la meva feina.

Sóc, tanmateix, conscient que no sóc l'únic músic de la ciutat, òbviament i per sort per a tots. Sóc tan sols una peça més d'un engranatge de gent inquieta amb propostes interessants, diverses i creatives.

He de dir que la meva feina m'ha donat moltes alegries i satisfaccions personals com a fruit de la tasca realitzada. Em considero, doncs, feliç amb el que faig i afortunat en molts aspectes.

De vegades no entenem com entre dos projectes igual d'interessants, de qualitat similar i en els que s'hi ha abocat les mateixes energies treballant-hi de valent, pot acabar tenint repercussió un i en canvi l'altre, amb les mateixes opcions i qualitats, no ho aconsegueix.

I és que a cops la sort, el moment o un entorn favorable hi poden jugar també un paper decisiu. És per això que valoro tant cada petit repte assolit en els darrers anys.

Arrel de tota aquesta diatriba sobre la meva carrera, aquests darrers dies, mentre pensava en la meva intervenció, me'n vaig adonar que és el primer cop que se li concedeix a un músic de la ciutat el privilegi de fer de pregoner.

Per això avui vull aprofitar aquesta oportunitat per compartir aquest pregó i el que per a mi significa amb tots els músics de Reus. És tot un honor poder fer, d'una manera molt sui generis, d'altaveu d'un sector que al llarg dels anys no ha deixat de treballar, crear i fer-se escoltar amb força a la nostra vila. Permeteu-me doncs, que avui alci la veu en reconeixement a tota la gent de la nostra ciutat que estima la música i que ha treballat i segueix treballant per ella. I no parlo només dels nombrosos grups, artistes i músics que ha tingut i té el nostre Reus, sinó també de totes les organitzacions i entitats que han vetllat amb els anys per tal que les diferents inquietuds musicals tiressin endavant i tinguessin cabuda a casa nostra. Així doncs, associacions com l'Amca, l'Àctua i la Coordinadora de músics en el seu moment, La Palma pel poble, el Reggus, les Barraques de Reus, el concurs Enganxa't a la música, totes aquelles sales que programen o han programat música en directe a la ciutat i tota la resta d'iniciatives que de ben segur em descuido i que amb el seu gra de sorra han ajudat a teixir un escenari musical reusenc. Un escenari que serà millor o pitjor i que tindrà més o menys mancances però que és el nostre i que és una realitat malgrat les adversitats amb les que hagi hagut de trampejar en cada moment.

I avui, especialment, no voldria oblidar-me ni crec que tampoc ho volgués ningú del nostre ram que l'hagués conegut, d'una persona clau en el panorama musical reusenc. Ell ja no és entre nosaltres perquè malauradament ens va deixar el setembre passat. Un amic meu que també és músic i que de ben segur coneixeu, en Xavier Macaya, em va dir que sempre marxen els bons. I, en aquesta ocasió, li he de donar la raó. Des d'aquí el meu petit i particular homenatge a un home que molta gent va estimar i estima. Un record, doncs, per al Pitus Borràs.

Avui vull felicitar el nou alcalde de Reus després dels seu resultat electoral i al seu equip de govern recentment constituït al nostre ajuntament.

Però també voldria aprofitar l'avinentsa, si se'm permet, per adreçar-los una primera petició que crec tenir el privilegi de poder fer en boca de molts ciutadans i ciutadanes.

Durant les darreres setmanes ha estat impossible no contemplar arreu del món un escenari de descontent social amb gent que ha alçat la veu. Gent cansada i fatigada amb un discurs i un reclam popular que s'ha manifestat sortint al carrer i prenent les places de tot arreu.

I és que podem estar més o menys d'acord amb les formes, les quals, possiblement, no sempre hagin estat les més adequades. Tinguem present que les maneres d'algunes ànimes massa exaltades amb una tendència lamentable a la violència no representen l'esperit d'aquella immensa majoria. Però més enllà d'aquestes conductes minoritàries, el que és evident és que existeix una realitat que ha sortit a la llum i que, a hores d'ara, respira a ple pulmó. Resulta més que obvi el fet que alguna cosa no rutlla i avui el missatge és clar i entenedor. El model seguit fins ara al primer món no branda o, si més no, no branda per a tothom en igualtat de condicions i sembla ser que cada cop presenta més esclètxes.

Tal vegada hagi arribat l'hora d'assumir responsabilitats i prendre mesures en un sistema que fa nyigui-nyogui a nivell mundial i que, com diem a Reus amb una de les nostres frases més cèlebres, potser fa massa temps que fa el gegant indi.

Sense cap intenció de pecar de condescendent i solemne tractant-se aquest d'un pregó de festa major, sí que voldria demanar a aquest nou equip de govern que ara s'estrena, que si us plau no faci els ulls clucs durant el seu mandat. Que no faci l'oïda sorda, en la mesura i l'àmbit que correspon a les seves competències municipals, a una evidència que és al carrer, que batega amb força, que és real com el menjar blanc de Reus i que té vida pròpia.

I ja acabant i per anar encarant la recta final d'aquest pregó, he de dir-los que enguany es donarà una segona situació insòlita amb aquest pregoner que es dirigeix a vosaltres. I és que servidor de vostès, no encendrà la tronada de festa major tal i com marca el protocol. I que consti que no és ni per ganes de saltar-me'l ni molt menys per manca de ganes d'encendre-la, com ja us deveu imaginar. Sinó que el motiu n'és un altre de ben diferent.

Ja fa uns quants anys que arrossego una lesió crònica a l'oïda interna fruit precisament de l'exposició continuada als elevats volums que la meua professió comporta.

Prego doncs, abans de res, que disculpeu aquest impediment i demano que no s'interpreti com un gest de menyspreu a tal honor ja que res està més lluny de la realitat.

Ara bé, dit això, com tot a la vida, les coses poden tenir la seva cara dolenta però també solen tenir-ne una de bona.

I aquesta qüestió, sortosament, té aquesta cara bonica de la història.

La qüestió és que, quan vaig plantejar aquesta problemàtica, es va haver de buscar de seguida un recanvi, per dir-ho d'alguna manera, que pogués enllestir la feina i rematar-la tal com déu mana. Vaja, que s'havia de buscar una figura clau per a poder-nos partir la feina.

Vaig tenir una immensa alegria quan vaig saber qui s'ocuparia finalment de posar foc a la metxa a la part pirotècnica de l'assumpte.

Crec, francament, que en un any com aquest no es podia haver fet tanta diana ni encertar-la més de ple. No estem parlant d'una sola persona sinó d'un equip, un equip humà que ha aconseguit despertar i mantenir la flama encesa d' innumerables il·lusions en aquesta ciutat. Un equip d'herois locals que ha estat capaç de donar tantes i tantes alegries als ganxets al llarg de la història. Ara bé, s'ha de reconèixer que enguany s'han cobert de glòria. I és que enguany, sí que sí!!! Després de trenta-vuit anys han aconseguit tornar a Reus un títol enyorat i esperat que, gràcies al seu esforç i a la bona feina feta, tots els reusencs i reusenques tornem a tenir aquí.

Ja haureu endevinat que parlo de l'equip d'hoquei patins del Reus Deportiu. I no he volgut ni he pogut estar-me'n d'incloure en aquest pregó la gesta del nostre equip perquè, que carai, que el Reus guanyi la lliga també fa Festa Major!

Aprofito doncs, l'ocasió per a felicitar-los un cop més i per dir-los que és un privilegi per a mi poder compartir aquest acte d'avui amb tots ells. L'enhorabona.

M'agradaria finalitzar la meva intervenció fent allò que crec que sé fer millor. Si més no, infinitament millor que fer pregons de festa major. Voldria cloure el meu pregó amb una cançó que la gent de Reus s'ha fet seva i que a hores d'ara segurament ja és més del poble que no pas meva. I és per a mi un gran orgull que així sigui.

Moltes gràcies, bon vespre a tothom, visca Reus i bona Festa Major!!!